

PJESMA POSLIJE SV. MISE – DA ILI NE?

U „Službi Božjoj” br. 2/88. na stranici 165. govori se o pjesmi na završetku, odnosno poslije sv. mise. Na moje osobno iznenađenje, govori se kao o nečem što se – u duhu misala!? – ne preporučuje. Što misal ne govori o pjesmi na kraju mise „to sigurno nije slučajno”, veli pisac, „nego očita je tu briga. . .” Dalje kaže „Ipak se . . . proširio običaj” da se na kraju pjeva koja pjesma. Osobno me smeta taj ton: kao da se želi previše dokazati. Sličnih primjera ima još ponegdje.

A onda pisac donosi – kao nešto loše! – dva primjera što ih je doživio. To bi trebali biti primjeri koji se dešavaju „kad se izgubi svaki kriterij”. Prvi: na Presveto Trojstvo pjevalo se u samostanskoj zajednici „O Marijo mila”. Drugi: na petu vazmenu nedjelju na kraju se pjevalo „Marijo, svibnja kraljice”.

Navedeni primjeri su našem autoru čudni, a nekima je to normalno. Rimske „Smjernice i prijedlozi za Marijinu godinu” koje je izdala Kongregacija za bogoslovje 3. travnja 1987. godine ne samo da konstatiraju običaj pjevanja marijanskih pjesama na kraju mise nego ih i preporučuju. Dovoljno je usporediti br. 21 spomenutih Smjernica. Tu se opširno tumači koju bi Gospinu pjesmu ili antifonu u koje doba crkvene godine bilo zgodno pjevati. Preporučuje se da se pjeva „kakva pjesma koja opijeva njezinu (tj. Marijinu) prisutnost u životu Crkve”. Hvale to pjevanje kao „dragocjeno svjedočanstvo vjere kršćanskoga naroda u zaštitu Majke Božje”.

Na tu sam preporuku Smjernica upozoravao na više mjesta. U mojoj se crkvi, skoro svaki dan, na kraju mise pjeva neka pjesma i to – uglavnom – Gospina. Smatram da time euharistijski sastanak nije razvodnjen nego dobiva na živosti i doživljenosti.

Spomenute Smjernice opširno obrazlažu kako je Marija izričito spomenuta u raznolikoj „formulaciji i postavci” u samoj euharistijskoj molitvi (kanonu) svake mise (br. 19). I to ne „slučajno, nego to proizlazi iz duboke nužnosti”: zbog nerazdružive povezanosti s Isusom nju se „mora spomenuti” i u tom najsvetijem času. Ako ju se u kanonu „mora” spomenuti, onda je posve naravno da joj se zapjeva i na kraju mise.

Ako sam krivo razumio Smjernice i drugu praksu Crkve, rado bih čuo obrazloženje ispravke. Ali ističem: ne ponavljanje tvrdnji nego obrazloženje.

o. Mato Rusan, DI